

Sygn. akt I NWW 186/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie wniosku W. Ł.

w przedmiocie wyłączenia sędziego Sądu Okręgowego w Ł.- M. P. od orzekania w sprawie o sygn. V Ka 1093/20,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 26 października 2022 r.,

na podstawie art. 26 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pierwszego grudnia 2021 r., oskarżyciel prywatny W. Ł., na rozprawie apelacyjnej w sprawie V Ka 1093/20 zawisłej przed Sądem Okręgowym w Łodzi, oświadczył, że „z uwagi na okoliczności powołania sędziego istnieją uzasadnione wątpliwości co do bezstronności, a sąd, w którego składzie zasiada sędzia powołany we wskazanej procedurze, nie jest sądem bezstronnym i ustanowionym na podstawie ustawy w rozumieniu przepisów polskiej Konstytucji tj. art. 45 ust. 1” (k. 4). W piśmie z 7 października 2022 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego: 12 października 2022 r.) W. Ł. rozwinął argumentację dotyczącą, w jego ocenie, wadliwości powołania SSO M. P., a także wskazał na „brak możliwości kontroli co do sposobu działania SLPS” z uwagi na co należy przyjąć, że „każdy z sędziów wyznaczonych z jego zastosowaniem może być uznany za sędziego, co do którego zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności” (k. 13).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: „u.SN”), do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

W przedmiotowej sprawie sformułowane zarzuty w pierwszym rzędzie odnoszą się do „powołania na urząd Sędziego Sądu Okręgowego w Łodzi postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 października 2020 roku na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a to z kolei może powodować brak niezawisłości i niezależności, a w konsekwencji stronniczość” (k. 11 *verte*). Jak wskazano wyżej, ustawa jednoznacznie stanowi, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego. Konsekwentnie rozpatrzenie sformułowanego przez W. Ł. wniosku nie mieści się w granicach formalnych kontroli realizowanej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 2 u.SN (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 czerwca 2021 r., I NWW 45/21; 12 maja 2021 r., I NWW 25/21) i należy pozostawić go bez rozpoznania.

W powyższym kontekście Sąd Najwyższy w pełni podziela pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z 8 maja 2020 r., I NWW 7/20, zgodnie z którym podstawą do pozostawienia wniosku bez rozpoznania, w oparciu

o przepis art. 26 § 3 u.SN, jest sytuacja, w której wniosek nie spełnia warunków konstrukcyjnych (nie podaje okoliczności faktycznych i ich oceny prawnej, uzasadnienia lub uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń) lub ma charakter abstrakcyjny, tj. nie odnosi się do konkretnej sprawy lub dotyczy kwestionowania samego statusu sędziego. Podobny charakter posiada podniesiony przez W. Ł. zarzut dotyczący braku możliwości kontroli działania Systemu Losowego Przydziału Spraw. Wnioskodawca nie przedstawił argumentacji mogącej wykazać w jaki sposób działanie Systemu Losowego Przydziału Spraw przekłada się na niezawisłość SSO M. P. w realiach postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w Łodzi.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[as]